

Posudek oponenta na bakalářskou práci Denisy Bláhové *Vymahatelnost dodržování lidských práv u nadnárodních společností*

Bakalářská práce Denisy Bláhové je rozporuplným dílem. Na straně jedné autorka nastudovala a shrnula obrovské množství aktuální, často zahraniční literatury a zpracovala zajímavé a obtížné téma. Na straně druhé je výsledný text rozvláčný, zašmodrchaný, příliš popisný a s omezenou přidanou hodnotou.

Je pochopitelné, že v právně orientovaném textu je třeba dbát na přesné definice a jasnou organizaci argumentů. Práce, která má čtyři úrovně číslování pod-pod-podkapitol, mnoho bodových výčtů, dlouhé řady podkapitol rozebírajících jeden právní dokument za druhým a vlastně žádnou snahu o nějakou syntézu, docílí však nutně toho, že čtenář se v textu ztratí a utopí. Navíc se přes důslednost s jakou autorka definuje nadnárodní společnosti a analyzuje všechnu legislativu, která se jich týká, čtenář nikde příliš jasně nedozví, o jakých lidských právech se vlastně v celé práci bavíme. V *The Universal Declaration of Human Rights* na stránkách Spojených národů jsem se nic o dětské práci, ani o **právu na duševní a fyzické zdraví** nedočel a znalost změti právních dokumentů, které autorka vyjmenovává na s. 19-20, asi nelze u čtenáře se samozřejmostí předpokládat.

Překvapuje mne také, že potom, co bylo věnováno právním otázkám problematiky bezmála 40 stran textu, empirická část práce je v zásadě ignoruje. Přínosnost kvalitativního výzkumu, který autorka provedla, navíc považuji za minimální. Nevím, proč autorka zvolila právě takové komponenty, jaké zvolila (s. 42), ani proč uplatnila při výběru vzorku právě ta kritéria, která uplatnila (s. 44). Každopádně snaha získat ze čtyř arbitrárně zvolených pozorování cokoli přínosného je předem odsouzena k neúspěchu. Celá práce by podle mého mínění byla mnohem lepší, kdyby autorka zvolené případy (nebo alespoň některý z nich) použila jako případovou studii, kde ukáže aplikace poznatků teoretické části práce. Touto cestou se autorka bohužel nevydala, a tak práce věnuje skoro 20 stran nafouknutého textu plného vaty tomu, že porovnáváme počty zaměstnanců, výši odškodného, nebo délku soudního sporu, aniž by bylo dosaženo nějakých zajímavých výsledků. Nepomáhají ani učebnicové fráze z Hendla a Dismana, kterým autorka věnuje nemálo prostoru.

Mé výsledné dojmy jsou v důsledku výše uvedených nedostatků velmi smíšené. Přestože nelze popřít, že autorka vložila do své práce mnoho poctivého úsilí, toto úsilí nebylo vždy vynaloženo účelně. V teoretické části práce bych ocenil mnohem větší důraz na nějakou syntézu, empirická část práce mi přijde zcela nešťastně pojatá. **Práci doporučuji k obhajobě před příslušnou komisí a doporučuji hodnotit známkou „dobře“.**

Otázky k obhajobě

Na s. 11 je jako zlepšení lidských práv představena situace, kdy se přestala využívat dětská práce při výrobě fotbalových míčů. Jako ekonom by mne zajímalo, jaké byly dopady na ty děti, které přišly o práci. Bylo to zlepšení také pro ně?

V Praze 1. 6. 2016,

Petr Špecián, Ph.D.